

skal opretholde Ro og Orden i Landet. Jeg har omtalt det som noget Mærkeligt, men ikke som Noget, jeg billigede. Iøvrigt skal jeg kun berøre to Ting. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Gendarmeriets Tilblivelse, sagde det ærede Medlem, at derom var der forskjellige Meninger, men, sagde han, Nødvendigheden var under alle Omstændigheder ikke mere tilstede. — Grunden til, at Gendarmeriet i sin Tid kom, vil være i Alles Erindring, der ville gjentafte sig Forholdene i 1885 og Aaret i Forveien, hvorledes det da gik til rundt om i Landet, hvor det ene Partis Bælgere ikke kunde samle sig uden at blive forulempede af det andet — jeg vil ikke sige Parti — men af de Spektakelmagere, som hørte til det andet Parti, hvorledes der i Efteraaret 1885 Dag efter Dag i længere Tid var et saadant Spektakel her i Kjøbenhavn, at det var klart, at Politiet ikke i Længden kunde udføre sin Opgave — man havde et hidtil ukjendt Antal Syge paa Lysten — og hvorledes en politisk fanatiseret Mand tilsidst øvede et Attentat mod Konseilspræsidenten. Jeg tror nu, at der var gode Grunde til at give Gendarmeriloven, og at den var nødvendig. Jeg mener derhos, at Nødvendigheden fremdeles er tilstede. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at den politiske Tilstand er omtrent den samme, som den var dengang. Det Hele gaar vel roligere og fredeligere til, men hvorfor? Fordi man dengang fik at vide, at det ikke gik an ved voldssomme og og andre ulovlige Midler at virke for sine politiske Formaal. Man søgte at staffe sig Rifler for at skabe en Magt i Samfundet, men man blev ved Rifseloven — dels ved de dertil givne Forbud og dels ved de dertil knyttede Straffebestemmelser — klar over, at det lod sig ikke gjøre. Man troede, at man kunde forulempe Politiet paa alle mulige Veder og Kanter, og saa kom Gendarmeriloven. Da man mente, at man ikke behøvede til, at tage det saa nøie med Gendarmene, hændte det engang, at en Gendarm benyttede sit Vaaben, og at der faldt et Skud. Dette er Sammenhængen, man opdagede, at Regjeringsmagten var stærk nok til at tvinge Fredsforstyrerne tilbage. Men iøvrigt er den politiske Situation her i Landet desværre i det Hele og Store den samme. Lad os tage Sikkerhedsmidlerne bort, saa have vi ingen Borgen for, at ikke det Samme gjentager sig som tidligere. For en Maanedstid siden havde vi jo Valg, og man saa da, at Folk, som i deres fredelige Gjertning drog til Valgstedet, bleve bombarderede med Sten, ligesom ogsaa, at Vinduerne i forskjellige Huse bleve bombarderede med Sten.

Dette vidner om, at Videnstaberne kunne komme i Bevægelse paa samme Maade som tidligere. Naar man først begynder at kaste med Stene efter Vogne og Vinduer, er der ikke noget langt Skridt derfra og til at gaa meget videre. Jeg paastaar, at samme Nødvendighed, som der var i 1885 for at give Gendarmiloven, er i Virkeligheden tilstede endnu. Vi leve under en ganske ekstraordinær Tingenes Tilstand; den er usædvanlig; den maa vi ud af, og det komme vi vel ogsaa en Gang. Men saa længe vi ikke ere ude af den, er der ikke nogen væsentlig Forskiel paa Forholdene til den ene og til den anden Tid, selv om det udbortes gaar mere rolig nu, end det gik tidligere. Det er iøvrigt ikke min Sag at afgjøre dette, men ligesom jeg er fuldt paa det Reene med, at Gendarmeriloven er givet fuldstændig grundlovsmæssig, ikke alene med Hensyn til, hvad jeg kan kalde de formelle Betingelser, men ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der var Nødvendighed tilstede for den, saaledes kan jeg heller ikke skjønne, at der er nogen Grund til at faae nogen Forandring paa dette Omraade, før vi komme ud af de nuværende politiske Tilstande.

Det Andet, jeg vil komme ind paa, er det ærede Medlems Anke over, at de foreløbige Love nu foreligge her i Thinget paa 5te Aar. Han sagde, at det var paa høje Tid, at det kom til en Forhandling mellem de to Thing om disse Love. Jeg samstemmer fuldstændig med det ærede Medlem i saa Henseende. Jeg længes meget efter, at det maa ske, men der er iøvrigt ikke megen Sandsynlighed for, at det saa let skal komme til en Forhandling om denne Gendarmerilov, naar henses til, hvad der passerede i forrige Samling, at et Lovforslag om Politiets Ordning, som var vedtaget her og forelagt i det andet Thing, ikke en Gang kom til anden Behandling der. Det er det Ulykkelige ved vor Tilstand, at Alt skal gjøres til Storpolitisk. Naar den ydre Anledning til en Institution er politisk Forhold, saaledes som det var Tilfældet med Gendarmeriloven, betragtes Institutionen med det Samme som stempet som en politisk Institution. Der er dog Ingen, som egentlig kan paastaa, at et Politikorps er en politisk Institution, fordi det jo ogsaa kan blive Politiets Opgave at træde op mod politiske Spektakelmagere, efter som det jo skal holde Orden baade i den ene og den anden Retning. Men Forholdene ere nu en Gang blevne saaledes; vi komme ikke ud af den nuværende Situation uden gennem en indgaaende Forhandling. Men Sagen er, at de forskjellige Spørgsmaal ere saaledes